Narcís Lagares i Corominas, la força d'un emprenedor

Besalú, Vila Comtal | 14/09/2016 | 09:24

En Narcís és un gran melòman amb una vida plena de corxeres i poques pauses. Un home que va néixer en una família humil i que ha aixecat una de les empreses més importants del nostre país. Actualment aquesta empresa és un referent internacional

L'empedrat dels carrerons que arriben a casa d'en Narcís m'acompanyava a cada pas. Em feia pensar en el nostre protagonista i m'emocionava pensar que descobriria com és la mirada d'una persona que s'ha fet a ell mateix i s'ha superat en cada projecte.

Quasi al final del camí em vaig trobar un home vestit totalment de negre, era en Narcís Lagares i ja de seguida vaig detectar una mirada directa, segura i un somriure plàcid. Quan et trobes davant del teu entrevistat has de ser ràpid i em vaig adonar que a en Narcís no li agraden els afalacs, era hora d'anar per feina.

Un cop al seu estudi li explico: al llarg de la teva vida és molt probable que t'hagin entrevistat en moltes ocasions però jo busco els teus orígens i l'essència de la teva estima a Besalú.

Em fas cinc cèntims de qui ets?

Em dic Narcís Lagares i Corominas. Vaig néixer a Besalú el 28 de juliol de 1937. El meu pare, en Josep Lagares i Banús, va néixer a Olot, mentre que la mare, la Marina Corominas i Colomer, és filla de Besalú. He tingut tres germans: en Manel, la Maria Carme i en Joan. Els meus avis per part de pare es deien Esteve i Carme i per part de la mare, Joan i Felisa. Em vaig casar amb la Anna Maria Gamero i Fauró. L'Anna M. i jo hem tingut dos fills i cinc néts.

A què es dedicaven els teus pares?

El meu pare era contractista d'obres però, a més, a casa tenien El Cafè, que s'obria els diumenges i estava situat on ara es troben els Electrodomèstics Estarriola, sota les voltes de la plaça de la Llibertat de Besalú. La gent venia després de dinar i fins a l'hora d'anar al cine. També recordo que des d'El Cafè a través d'un corredor s'accedia a la Sala de Ball, que estava regentada per en Joan Gaita.

El cinema es deia Saderra i estava situat al començament del carrer Ganganell, davant del que ara és el centre d'estètica de la Dolors Bonmatí.

Temps després, en Quim de Cal Tronc va obrir els Cines Gloria, a mig camí del carrer Major. Ho va fer molt bé, era un gran espai amb cadires còmodes. L'anterior sala de projecció va haver de tancar les seves portes als pocs mesos.

El cine Saderra es va convertir en una fàbrica de cargols. Una empresa que va crear en Josep Parés.

El Cafè es va mantenir, igual que la Sala de Ball. En Joan Gaita també era conegut com en Joan de la Gramola perquè la música que sonava a la Sala de Ball provenia d'aquesta caixa acústica. També recordo que els mesos d'estiu, en Joan, els dissabtes a la nit, sortia a l'antic passeig del Prat de Sant Pere amb la seva gramola per posar-nos sardanes.

A El Cafè hi havia anat gent important. Durant la guerra, per exemple, el mariscal Tito2 de qui la mare sempre deia que era un home molt educat.

També hi anava sovint l'avi Siset, del que parla la cançó l'Estaca d'en Lluís Llach.

Podràs entendre que no em recordi de la Guerra Civil, que va acabar dos anys després del meu naixement, però sí que vaig viure una postguerra dura. Una època de racionament i de pa negre1.

Vas poder estudiar a la teva infantesa?

Fins al 7 anys anava amb les monges del Cor de Maria, que s'estaven a la Cúria Reial i després a les escoles de Besalú fins als 14 anys. En acabar vaig anar a treballar de mecànic a Can Corominas.

Fins a aquella edat, vaig estudiar piano amb la "Madre" Asunción, que era organista de l'església. Després, un accident va fer que em trenqués un dit i vaig haver de deixar-ho.

Recordo que a la Escola ens feien cantar l'himno español. Ara diuen que aquest himne no té lletra però nosaltres el vam aprendre, d'aquella manera, de sentir-lo als companys més grans.

Quins van ser els teus inicis laborals?

La meva primera feina va ser a Hijos de Esteban Corominas, que era una fàbrica de mitjons,

situada als claustres del monestir de Sant Pere. Érem uns quants mecànics que ens dedicàvem a reparar i fabricar màquines. Havíem arribat a copiar-ne alguna a fi que fossin més rendibles.

Anys després va obrir Cargas Blancas Inorgánicas, empresa dedicada al guix. Tots els mecànics vam marxar a la nova empresa ja que pagaven fins a quatre vegades més. Jo tenia 21 anys. Amb el temps aquesta empresa va entrar en suspensió de pagaments i va haver de tancar.

Mentre treballava a Cargas Blancas, també de mecànic, vaig estudiar Delineació i projecció mecànica a distància amb CEAC, cosa que em va servir per millorar laboralment i entrar a treballar a Talleres Lago de Banyoles.

En aquell taller fèiem maquinària de tot tipus, fins i tot per a la carn.

Quan vas conèixer la que és la teva dona?

L'Anna Maria, la vaig conèixer quan jo tenia 18 anys i ella 15. Vam festejar durant 7 anys. Llavors tot era molt cast i l'Anna M. era la primera a posar límits (la mirada de Narcís era divertida).

Tot es feia a Besalú: anar al cine, anar al ball..., i només en alguna ocasió especial es podia anar de Festa Major a Banyoles o anar en cotxe de línia amb els jugadors de futbol del municipi per veure'ls jugar a Olot.

Ens vam casar l'1 de desembre de 1962 i el nostre viatge de noces ens va portar a Madrid i

Sevilla.

Hem tingut dos fills, en Josep, nascut l'any 1963, i dos anys més tard va néixer en Narcís.

Sé que fins i tot has fundat una empresa.

En plegar de Tallers Lago, després de dos anys treballant-hi, amb cinc socis més vam fundar Papelquimia. Dels sis, quatre de nosaltres vam fundar poc després Metalquimia. Els inicis de Metalquimia van ser durs, als pocs mesos només vam quedar dos socis en no haver-hi un bon enteniment amb la resta. La primera seu de l'empresa era a prop de l'actual CAP de Besalú.

Metalquimia des de bon principi s'ha dedicat a la maquinària càrnica i l'any 1987 se la va quedar en la seva totalitat la nostra família.

La primera venda es va fer a Jaén, a una empresa de pernils. Recordo com vaig idear les màquines que necessitaven i les vaig fer construir en tallers de la nostra zona. Llavors no tenia diners per pagar-los i havia d'esperar que el comprador ens fes primer el seu ingrés per poder liquidar el meu deute.

(Actualment Narcís Lagares és el president d'honor de Metalquimia i el seu fill, Josep, és el president executiu. Metalquimia és un referent mundial que ofereix solucions integrals a la industria càrnia , principalment en el ram de productes cuits, curats i adobats.

Els pilars que han consolidat l'èxit de l'empresa han sigut una aposta clara per la innovació, un rellevant departament d'investigació i un acurat servei. A més, creuen fermament en la creativitat dels mateixos treballadors per generar multitud d'idees de les qualse se seleccionen les millors per portar-les a terme).

Sempre has sigut una persona molt activa. Ens pots explicar les teves aficions o alguna anècdota de la teva vida?

Durant un temps vaig ser regidor de Besalú. Com exemple et posaré que vaig aconseguir que l'Ajuntament comprés un terreny a en Bonet. Aquesta propietat es va convertir en el primer pàrquing de cotxes del municipi que va afavorir que la gent pogués venir a visitar la vila. Avui en dia és el pàrquing de l'entrada al Pont Vell i punt rellevant d'entrada de turisme.

Al llarg de la meva vida m'han donat molts reconeixements com ara el Pont de Plata l'any 1999, atorgat per l'Ajuntament de Besalú per la meva tasca de promoció a la vila.

També l'any 2003 vaig rebre el premi Emprenedor de l'Any de Catalunya en l'apartat d'innovació i especialització.

I l'any 2006, la medalla President Macià, de mans del president de la Generalitat de Catalunya per la meva trajectòria professional a Metalquimia.

Sempre m'ha agradat l'esport. De jove durant uns anys vaig organitzar a Besalú el Campionat d'Espanya de Trial.

Durant un temps vaig jugar a futbol. El camp estava situat sota el pont romànic fins que un aiguat s'ho va emportar tot. En aquella època en no tenir camp, vam crear un equip d'handbol del qual vaig ser capità. Amb l'equip fins i tot vam jugar amb el River Plate d'Argentina. Els partits se celebraven a la plaça Major. Això va durar 4 o 5 anys, fins que es va construir el nou camp i tots vam tornar al futbol, que era el que més ens tirava.

Narcís aixecant la copa d'Handbol/Arxiu Lagares

També sóc un gran amant de la música. Des de fa 22 anys que cada any componc una sardana que interpreta la cobla la Principal de la Bisbal per Festa Major de Besalú.

Una altra de les meves aficions és la fotografia. Disposo d'una important quantitat d'imatges antigues del poble que m'ha vist néixer.

En Narcís reconeix que compartim aquesta inquietud i em convida a veure part de la seva magnífica col·lecció. Un punt i final a una tarda de records de la seva vida i d'un municipi que es remunta a segles d'antiguitat.

Un municipi del qual tenim instantànies de la memòria oral de gent com ell, persones que amb estima ens relaten detalls d'ells mateixos i que són inherents a la història de la vila comtal.

1. El pa negre en aquella època es feia amb farina fosca, és a dir, no tractada ni refinada i

donava un pa d'olors més intensos però de gust més insípid. Llavors s'hi barrejaven farina de cigrons, pellofes, blat de moro..., qualsevol cosa que li atorgués volum. La gent tenia gana i el que importava era la mida.

2. Josip Broz "Tito" va néixer a Kumrovec, Croàcia, l'any 1892 i va morir a Ljubljana, Eslovènia, l'any 1980. Va ser líder de Iugoslàvia des del final de la Segona Guerra Mundial. En una etapa de la seva vida va formar part de les Brigades Internacionals que van lliutar al costat de la Segona República Espanyola en la Guerra Civil.

Autor: Laura R. Grau/GN

https://gironanoticies.com/noticia/39694-narcis-lagares-i-corominas-la-forca-dun-emprenedor.htm